

QUICKSILVER

CALLIE HART

QUICKSILVER

Haar angstaanjagende redder heeft een naam.
Het is Kingfisher uit het rijk van de Fae.

Vertaald door
De Vertaalzusjes en Anne-Marieke Buijs

Eerste druk januari 2025

Derde druk april 2025

ISBN 978-90-492-0615-4

ISBN 978-94-023-2568-3 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Quicksilver*

Vertaling: De Vertaalzusjes en Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: Callie Hart

Omslagbeeld © Shutterstock; Dreamstime; Envato

Omslag © 2024 Hachette Book Group, Inc.

Zetwerk: Pier Post

© 2024 Callie Hart

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor hen die hun nachtmerries doorleven,
zodat anderen kunnen blijven dromen.

*Vergeet dit nooit...
Monsters gedijen het
best in het donker.*

*Onthoud alles
wat je hier leest.*

*Bereid je voor
op de oorlog!*

UITSPRAAK VAN DE NAMEN

MENSEN

Saeris – Sai-riss

Rusarius – Roe-sar-ie-us

Omnamshacry – Om-nam-sja-kraai

Iseabail – Ie-sja-bahl

Belikon – Bell-eh-kon

Oshellith – Oh-sjee-lith

Taladaius – Tal-ah-dee-us

Daianthus – Deej-an-thus

Lorreth – Lor-uth

Balquhiddel-clan – Bal-kid-er(-clan)

Te Léna – Téé Len-ah

Danya – Dan-ja

LOCATIES

Zilvaren – Zil-va-ren

Yvelia – Ie-fel-ie-ah

Cahlish – Kal-lisj

Sanasroth – Sa-naz-roth

Gilaria – Gi-lah-rie-ah

Lìssia – Lis-sie-ah

Ammontraíeth – Ah-mon-tree-eth

Omnamerrin – Om-na-mer-in

1

DE BEKLIMMING

‘Zeg, het hoeft echt niet zo gewelddadig allemaal...’

Iedereen wist dat liegen tegen een wachter je in de Zilveren Stad fataal zou worden. In tegenstelling tot de meeste andere Zilvarenen had ik dit op een pijnlijke manier van heel dichtbij ondervonden. Bijna precies een jaar geleden zag ik hoe een van de mannen van de koning, gekleed in een gouden pantser, mijn buurman neerstak omdat hij over zijn leeftijd had gelogen. Daarvoor – en dit had nog veel meer indruk gemaakt – stond ik stilletjes op straat toe te kijken hoe mijn moeders keel volledig werd opengereten en haar hete, laaggeboren bloed over het warme zand gutste.

En nu, terwijl de hand van de knappe wachter mijn nek omsloot en zijn prachtig versierde handschoen als een gouden spiegel de stralen van de dubbele zonnen boven ons weerspiegelde, was het een wonder dat de geheimen niet als het sap van overrijp fruit over mijn lippen tuimelden. Zijn met metaal bedekte vingers drukten tegen mijn hals. ‘Naam. Leeftijd. Wijk. Vertel op. Burgers met een lage rang zijn niet toegestaan in het Centrum,’ snauwde hij.

Zoals de meeste steden was Zilveren, de grote, stralende banier van het noorden, gebouwd in de vorm van een wiel. Aan de buitenste randen van de stad torenden de verschillende spaken – muren die mensen in hun eigen

districten opsloten – zo’n vijftig meter boven de sloppenwijken en overstromende riolen uit.

De wachter schudde me ongeduldig door elkaar. ‘Geef antwoord, meisje, en snel een beetje. Anders laat ik je per direct naar de vijfde poort van de hel sturen.’

Ik greep naar zijn handschoen. Ik was bij lange na niet sterk genoeg om ervoor te zorgen dat hij me zou loslaten. Ik grijsde en rolde mijn ogen naar de witte hemel. ‘Hoe kan ik je nou... überhaupt... iets vertellen als... ik... geen lucht meer... krijg?’

Ik zag woede opflakkeren in de donkere ogen van de wachter. Hij kneep mijn luchtpijp nog wat steviger dicht. ‘Heb je enig idee hoe heet het tijdens het Oordeel in de paleiscellen is, dief? Geen water? Geen frisse lucht? De stank van de rottende lijken is zo ondraaglijk dat zelfs de beul ervan over zijn nek gaat. Binnen drie uur leg je daar het loodje.’

Dat kwam binnen. Ik was ooit eerder betrapt tijdens het stelen en heb toen maar liefst acht minuten in de cellen opgesloten gezeten. En die acht minuten waren meer dan genoeg. Tijdens het Oordeel, als de zonnen – Balea en Min – op hun hoogste punt staan en de middagglucht zindert van de hitte, is het geen pretje om onder de grond gevangen te zitten in de rottende wond die de gevangenis wordt genoemd, onder het paleis van de Onsterfelijke Koningin. Bovendien hadden ze me nodig, boven de grond. Als ik niet voor zonsondergang bij de smidse zou terugkeren, zou de afspraak waar ik gisteravond urenlang voor had geknokt niet doorgaan. En zonder afspraak geen water. En zonder water zouden de mensen van wie ik hield het flink te verduren krijgen.

Met grote tegenzin zei ik: ‘Lissa Fossick. Vierentwintig. Single.’ Ik knipoogde naar hem en die eikel begon nóg harder te knijpen. Donker haar en blauwe ogen kwamen niet vaak voor in de Zilveren Stad. Hij zou me niet zomaar vergeten. Ik had niet gelogen over mijn leeftijd – en niet over mijn sneue relatiestatus – maar wel over mijn naam. Mijn echte naam? Die zou ik echt niet zomaar geven. Die eikel zou het in zijn broek doen als hij wist dat hij de enige echte Saeris Fane te pakken had.

‘Wijk?’ snauwde de wachter.

Bij de goden, die weet ook van geen ophouden. Daar gaat hij spijt van krijgen. ‘De Derde.’

‘De...’ De wachter drukte me tegen het verzengende zand. Mijn keel werd verschroeid door de zandkorrels die ik per ongeluk inademde. Ik

hield de mouw van mijn shirt voor mijn mond om naar adem te kunnen happen, maar ook zo kon ik niet al het zand tegenhouden. Er kwamen altijd wel wat korrels door de stof heen. Toen deinsde de wachter achteruit. 'Inwoners van de Derde Wijk zitten in quarantaine. Het verlaten van de wijk wordt bestraft met... met...'

Daar stond geen straf op: niemand had ooit eerder de Derde Wijk verlaten. De mensen die de pech hadden gehad dat ze in de smerige steegjes en stinkende zijstraten van mijn woonplaats moesten wonen, stierven meestal voordat ze ook maar konden overwegen om te ontsnappen.

De wachter torende ver boven me uit en ik zag zijn woede veranderen in een emotie die meer weg had van angst. Toen pas zag ik de kleine pestbui-
del aan zijn riem hangen en besepte ik dat hij, zoals duizenden anderen in Zilvaren, een gelovige was. In paniek bewoog hij zijn voet naar achteren en ramde die vervolgens in mijn zij. De pijn benam me de adem terwijl hij uithaalde om me opnieuw te trappen. Dit was niet mijn eerste pak slaag. Ik kon net zo goed tegen een pak rammel als iedere andere onderdrukte oplichter, maar ik had nu even geen tijd voor de fanatieke volgelingen van Madra. Ik had een afspraak en de tijd begon te dringen.

Ik draaide mijn lichaam, dook snel naar voren en wist de wachter net onder zijn knie te pakken te krijgen: een van de weinige plekken waar hij niet door zijn zware, gouden pantser werd beschermd. Al snel stroomden de tranen over mijn wangen. Geloofwaardig. Ik zette een prachtige voorstelling neer, maar ik had dan ook al heel vaak kunnen oefenen. 'Alsjeblieft, broeder! Stuur me niet terug! Dat wordt mijn dood! Mijn hele familie heeft de reutel.' Ik begon te hoesten om mijn uitspraak kracht bij te zetten: een droog gekuch dat totaal niet klonk als het vochtige, verstikkende gehoest van terminale patiënten. Maar de wachter had waarschijnlijk nog nooit iemand met de reutel gezien. Hij staarde naar de plek waar mijn hand zijn broek vasthield, zijn mond open van afschuw.

Een seconde later doorboorde de punt van zijn zwaard mijn hemd, precies tussen mijn borsten. Als hij iets meer kracht zou zetten, zou ik de zoveelste dief zijn die op de straten van Zilvaren zou doodbloeden. Even dacht ik dat hij het zou doen, maar toen zag ik hoe hij de situatie tot zich liet doordringen en besepte wat hij zou moeten doen als hij me zou doden. In de andere wijken lieten ze de doden gewoon op straat weggroten, maar in de lommerrijke straten van het Centrum ging het er heel anders aan toe. De welgestelde elite van Zilvaren mocht dan niet in staat zijn om het zand

van de westelijke wind buiten de deur te houden, maar ze zouden absoluut in opstand komen als een zieke pestrat zo onbeleefd was om weg te rotten op een van hun straten. Als deze wachter me wilde doden, zou hij mijn lichaam direct moeten weghalen. En aan zijn gezicht te zien, zat hij niet op zo'n gevaarlijk klusje te wachten. Hij wist dat iemand uit de Derde Wijk een stuk gevaarlijker zou zijn dan een normale, doodgewone, alledaagse zakkenroller... Ik was besmettelijk.

De wachter trok de metalen handschoen uit – van de hand die hij had gebruikt om mijn keel half dicht te knijpen – en liet hem in het zand vallen. Het metaal maakte een zoemend geluid toen het op de grond landde. Het weergalmde door mijn gedachten en al mijn plannen verdwenen in het luchtledige, als sneeuw voor de zon. Hij had me betrappt terwijl ik een klein beetje smeedijzer had gestolen op de markt. Ik had mijn kansen berekend en het leek me het risico waard, aangezien ik voor het kleine klompje een leuk bedrag zou kunnen vangen. Maar dit? Zo veel kostbaar metaal dat op de grond werd gegooid alsof het niets was? Dat kon ik niet zomaar laten liggen.

Ik was sneller dan de wachter ooit had durven vermoeden. Ik dook behendig naar voren en pakte het grootste stuk metaal van de uit twee delen bestaande handschoen. Hij was prachtig, vakkundig gemaakt door een ware meester. De kleine gouden ringetjes vormden maliën die bestand waren tegen zwaarden en magie. Maar het gewicht van de handschoen, gemaakt van puur goud... Zo veel goud zou ik nooit meer in mijn handen krijgen.

'Stop!' De wachter dook op me af, maar hij was te laat. Ik had de handschoen al te pakken... en aangetrokken, tot over mijn pols. Ik rende zo snel als ik kon naar de muur van het Centrum. 'Hou die meid tegen!' De luide stem van de wachter weergalmde door de geplaveide binnentuin. Zijn bevel was duidelijk, maar niemand gehoorzaamde. De menigte die had toegekeken toen hij me na de diefstal te pakken had gekregen, was als een groep bange kinderen gevluht toen ik de woorden 'Derde Wijk' had uitgesproken.

Een rekrut moest hard trainen om geaccepteerd te worden bij de wacht van koningin Madra. Iedereen die voor het zware programma van achttien maanden werd geselecteerd, werd regelmatig bijna verdrongen of verrot geslagen met alle vechtsporttechnieken die in de stoffige bibliotheken van de stad waren vastgelegd. Tegen de tijd dat de wachters hun opleiding

afrondde, konden ze onvoorstelbaar veel pijn verdragen en waren ze zo behendig met hun wapens dat niemand hen zou kunnen verslaan. Ze waren machines. In de barakken, op het oefenterrein, zou ik het nog geen vier seconden volhouden tegen een goedgetrainde wachter. Koningin Madra was een trotse vrouw: alleen de beste krijgers werden toegelaten. Maar Madra's trots kende geen grenzen. Haar mannen moesten niet alleen de besten zijn, ze moesten er ook geweldig uitzien, en het pantser van de wachters was niet bepaald licht. Goed, op het oefenterrein zou de eikel die me met het gestolen ijzer had gesnapt me vrijwel direct uitschakelen. Maar we stonden nu niet op het oefenterrein. We waren in het Centrum, tijdens het Oordeel, en deze arme klootzak was tot in de puntjes uitgedost in zijn ceremoniële pantser.

Hij kon niet sprinten met al dat zware metaal.

Hij kon niet eens een stukje rennen.

En hij kon al helemaal niet klimmen.

Ik rende naar de oostelijke muur en bewoog mijn armen en benen zo snel als mijn gehavende lichaam toeliet. Ik sprong omhoog en klapte tegen de afbrokkelende zandstenen, waardoor alle lucht uit mijn longen werd gedrukt.

'Au, au, au!' Het was alsof Elroy een hamer uit de smidse had gepakt en me vol op mijn zonnevlecht had geslagen. Ik wilde niet weten hoe blauw mijn lichaam morgenochtend zou zijn. Even aangenomen dat ik morgenochtend daadwerkelijk wakker zou worden. Ik had nu geen tijd om daarover na te denken. Ik stak mijn vingers in een smalle opening tussen de zware zandstenen blokken, klemde mijn kaken op elkaar en trok mezelf omhoog. Mijn voeten zochten naar houvast. Hebbes. Maar mijn rechterhand...

Die vervloekte handschoen.

Wat een afschuwelijk ontwerp.

Het goud maakte een kletterend geluid. De klanken van het metaal zinderden door de lucht terwijl ik met de handschoen tegen de muur sloeg en naar iets zocht om mezelf omhoog te trekken. Mijn vingers – behendig, slank, gemaakt voor het openbreken van sloten en ramen, voor woelen door Haydens dikke bos haar – kregen alleen grip als ik mijn pols zou kunnen buigen. En dat lukte niet met die handschoen.

Shit.

Als ik dit wilde overleven, zou ik de handschoen moeten laten vallen.

Maar dat was een belachelijk idee. De handschoen woog bijna twee kilo. Twee kilo metaal. Dat kon ik niet zomaar laten liggen. Deze handschoen was meer dan een stuk gestolen pantser. Dit was de opleiding van mijn broertje. Drie jaar eten. Een manier om te ontsnappen uit Zilvaren, naar het zuiden, naar de plek waar de wind die tegen de dorre heuvels sloeg twintig graden kouder was dan hier in de Zilveren Stad. We zouden genoeg geld overhebben voor een klein huisje, als we dat zouden willen. Niets bijzonders. Gewoon iets wat bestand was tegen de regen. Een huis dat ik aan Hayden kon nalaten wanneer – en niet als – de wachters me eindelijk te pakken zouden krijgen.

Nee. Als ik deze handschoen zou laten vallen, zou dat me iets kosten wat me veel dierbaarder was dan mijn leven: hoop. En ik vertikte het om mijn hoop op te geven. Ik zou nog liever mijn arm uit de kom rukken.

En dus ging ik verder.

‘Doe niet zo dom, meisje,’ brulde de wachter. ‘Je komt niet eens tot halverwege!’

Als de wachter zonder zijn handschoen naar de barakken zou terugkeren, zou dat gevolgen voor hem hebben. Ik had geen idee welke gevolgen, maar die waren ongetwijfeld niet best. Ze konden zijn handen afhakken en hem tot zijn nek in het zand begraven om te bakken in de hitte van het Oordeel. Ik ging lekker naar huis.

De pijn snelde door mijn vingertoppen, liep als een vuurtje over mijn arm en flakkerde in mijn schouder terwijl ik mezelf omhoogtrok, met mijn voeten in de lucht trapte en tegen de muur op sprong. Ik dook naar een deel van de stenen die er verweerd maar stabiel uitzagen. Of zo stabiel mogelijk. Uiteindelijk verzwoeg de wind alles in deze stad, zoals hij al duizenden jaren zijn tanden aan Zilvaren scherpte. Het zandsteen kon bedrieglijk zijn. De gebouwen en muren in de stad zagen er stevig uit, maar dat waren ze niet. In het verleden was één harde trap genoeg geweest om een heel gebouw te laten instorten. Ik was niet bijzonder zwaar, maar dat deed er niet toe. Ik riskeerde mijn leven door deze stenen te beklimmen.

Mijn maag draaide zich om terwijl ik door de lucht vloog... en trok samen toen ik de muur raakte. De adrenaline raasde door mijn lichaam terwijl drie wonderen elkaar opvolgden.

Ten eerste: de muur stortte niet in.

Ten tweede: ik had goed grip met mijn linkerhand.

Ten derde: mijn schouder schoot niet uit de kom.

Mijn voeten. Mijn voeten. Mijn...

Fuck!

Mijn hart bonsde in mijn keel terwijl de zool van mijn linkerlaars weggleed van de muur, waardoor mijn hele lichaam begon te draaien.

Onder me hoorde ik iemand zacht, op een vrouwelijke manier naar adem happen. Blijkbaar had ik toch wat toeschouwers.

Ik keek niet naar beneden.

Ik nam even de tijd om me te herpakken en vloekte zachtjes voordat ik weer adem durfde te halen.

‘Jongedame! Dit wordt je dood nog!’ schreeuwde de wachter.

‘Misschien. Maar stel nou dat ik dit overleef?’ schreeuwde ik terug.

‘Dan is het alsnog tijdverspilling! Geen enkele heler in deze hele stad is zo dom om een gestolen pantserhandschoen te kopen.’

‘Echt wel. Ik ken er wel een paar.’

Dat was een leugen. Hoe hoog de nood ook was, hoeveel families er ook zouden verhongeren, niet één inwoner van Zilvaren zou zoiets gevaarlijks als de handschoen aan mijn hand van me durven te kopen. Maar dat deed er niet toe. Ik wilde hem toch niet verkopen.

‘Ik kom niet achter je aan. Dat beloof ik. Laat de handschoen vallen, dan laat ik je gaan!’

Er rolde een lach over mijn lippen. En dan zeggen ze dat wachters geen gevoel voor humor hebben. Deze gast was een formidabele komiek.

Ik sprong opnieuw. Nog zo’n overweldigende pijnscheut. Ik berekende mijn sprong zo goed mogelijk en dook elke keer naar de stenen met zo min mogelijk butsen. Toen ik me eindelijk hoog genoeg boven de straten van het Centrum bevond, gaf ik mezelf even de tijd om me te herpakken. Als ik de handschoen aan mijn andere hand zou doen, zou ik hem dan laten vallen? Belangrijker nog, zou ik tijdens het wisselen de muur met mijn zwakkere arm kunnen vasthouden? Er waren te veel variabelen om rekening mee te houden en daar had ik simpelweg geen tijd voor.

‘Hoe denk je aan de andere kant naar beneden te klimmen, kind?’

Kind? Ha! Die eikel had wel lef. Zijn geschreeuw klonk nu een stuk zachter. Ik bevond me op vijftien meter hoogte en kon de bovenkant van de muur al zien. Het was tevens zo hoog boven de straat dat het koude zweet me uitbrak toen ik naar beneden keek.

De wachter had een punt. De afdaling zou even gevaarlijk zijn als de tocht naar boven, maar het knechtje van de Onsterfelijke Koningin daar

beneden was in een rijk gezin geboren. Hij was opgegroeid in het Centrum. Zijn ouders hoefden 's nachts hun deur niet op slot te doen. Die man had nooit ook maar hoeven overwegen om de muren te beklimmen die hem tegen het ondankbare, besmettelijke gepeupel aan de andere kant beschermden. Ik rende al mijn halve leven over deze muren en glipte van de ene wijk naar de andere, op zoek naar plekken waar ik eigenlijk niet mocht komen.

Ik was er goed in.

Bovendien was het nog leuk ook.

Binnen twee minuten stond ik boven. De handschoen kwam hard terecht in het kleine hoopje zand dat boven op de muur lag. Terwijl ik mezelf over de rand tilde, begonnen kwartsdeeltjes in het zand te trillen in de lucht, een millimeter boven het zandsteen, terwijl het goud van de handschoen tot leven kwam.

Ik verstijfde. Mijn adem stokte in mijn keel en even stond ik door dit vreemde schouwspel aan de grond genageld.

Nee. Niet hier. Niet nu...

De handschoen maakte een zoevend geluid en bewoog snel heen en weer terwijl ik ging staan en de muur vastpakte. De kwartsdeeltjes stegen steeds hoger.

Ze ziet ons.

Ze voelt ons.

Ze ziet ons.

Ze voelt ons.

Ze...

Ik sloeg met mijn hand tegen de handschoen en het gestolen pantserstuk stopte met bewegen. De glinsterende deeltjes kwarts vielen weer in het zand.

'Ik zal je vinden, meisje, dat zweer ik! Als je die handschoen niet laat vallen, heb je er een aartsvijand bij.'

Daar was het dan, eindelijk: flarden van paniek in de smeekbede van de wachter. Hij beseft eindelijk wat hem was overkomen. Ik zou niet te pletter vallen. En ik zou niet per ongeluk de handschoen laten vallen die hij vol afschuw op de grond had gegooid toen hij beseft dat hij een door de pest geplaagde rat had aangeraakt.

Ik was door zijn blote vingers geglipt en hij kon niet veel meer doen dan dreigementen schreeuwen naar een schim aan de hemel. Want ik was

al verdwenen. Die idioot beneden was niet mijn eerste vijand in Madra's gelederen, maar ik vertikte het om nog langer aan hem te denken. Ik dacht vooral aan alle geweldige dingen die ik van deze indrukwekkende handschoen zou gaan maken.

Maar eerst moest ik dit prachtige ding omsmelten.

2

GLASMAKER

‘Nee. Geen sprake van. Niet hier. Niet in mijn oven.’

Elroy keek naar me alsof ik een vierkoppige slang was en hij niet wist welke van mijn koppen hem als eerste zou aanvallen. Ik had de oude man miljoenen keren tegen me in het harnas gejaagd, op een miljoen verschillende manieren, maar deze afkeurende blik was nieuw. In zijn blik zag ik zowel teleurstelling als angst, en heel even vroeg ik me af of het wel zo slim was geweest om het goud mee te nemen naar de werkplaats.

Maar waar had ik het anders naartoe moeten brengen? De zolder boven de taveerne waar Hayden en ik de afgelopen zes weken hadden geslapen, krioelde van de kakkerlakken en stonk een uur in de wind. We waren via een beschadigd deel van het leiendak de Mirage binnengekropen. We gingen zo stil mogelijk te werk om te kunnen slapen tussen de verrotte, vergeten wijnvaten en door de motten aangevreten stapels zwaar, gevouwen canvas. Tot nu toe waren we niet betrapt. Maar mijn broertje en ik waren niet dom. Het was slechts een kwestie van tijd voordat iemand ons zou snappen en de eigenaars van de taveerne ons met geweld zouden uitzetten. We zouden geen tijd krijgen om onze bezittingen mee te nemen. We hadden niet eens bezittingen, op de kleding die we droegen na. Het zou enorm dom zijn om de handschoen daar te verstoppen. Elroys werkplaats was de enige logische optie. Ik moest sowieso gebruikmaken van zijn ovens. Ik

had geen keuze. Als ik het metaal niet verdomd snel zou versmelten om er iets anders mee te maken zou de handschoen me fataal worden. Ik zou worden gepakt, gemarteld en vermoord.

‘Het is al erg genoeg dat ik Jarris Wade een uur geleden moest vertellen dat je er niet was. Hij was woest. Hij zei dat je een of andere handelsovereenkomst had gebroken. Maar dan kom je ineens opdagen met dat ding in je handen. Wat bezielt je?’ Ik hoorde de wanhoop in de stem van Elroy en kreeg spontaan spijt dat ik de handschoen aan hem had laten zien. ‘Waarom heb je dat ding überhaupt gestolen? Die slangen van Madra zullen de boel hier helemaal uitkammen. En als ze je vinden, villen ze je op het plein, voor het oog van alle inwoners. Met Hayden naast je. En ik? Ik? Zélf als ze geloven dat ik hier niets mee te maken had, zullen ze mijn handen afhakken omdat dat ding in mijn huis is geweest. Hoe moet ik nou geld verdienen zonder mijn handen, dom, dom wicht?’

Elroy was glasmaker. Hij beschikte over meer dan voldoende zand en had zijn hele leven hard gewerkt om de beste glasmaker van Silvaren te worden. Maar alleen de inwoners van het Centrum hadden geld voor ramen. En in de Derde woonden ook mensen die andere voorwerpen nodig hadden die je in een haard kon smeden. Vroeger maakte Elroy illegale wapens voor de rebellen die het tegen Madra opnamen. Scherpe zwaarden, gemaakt van restjes ijzer, maar vooral heel veel messen. Die waren kleiner en er was minder staal voor nodig. Hoewel het samengeraapte ijzer niet van geweldige kwaliteit was, kon je er nog steeds een wapen van maken dat scherp genoeg was om een ander mee te vermoorden. Maar door de jaren heen had Madra het de rebellen in de stad praktisch onmogelijk gemaakt om hier nog te kunnen leven.

Het was onmogelijk om nog vers eten te vinden. Op straat sloegen kinderen hun leeftijdsgenootjes in elkaar voor een kapje oud brood. De enige manier om te overleven in de Derde was door goederen te verhandelen... of door geheimen over je bureau in het oor van een wachter te fluisteren. Als je als inwoner van de Derde niet dood of stervende was, had je wel honger. En iemand die honger heeft, zegt van alles om een pijnlijke, lege buik te kunnen vullen. Nadat het veel te vaak bijna was misgegaan, had Elroy verklaard dat hij geen gemene, naaldachtige messen meer zou maken, en ik kreeg te horen dat ik ze ook niet meer in zijn vlammen mocht smeden. We waren glasmakers, meer niet.

‘Ik sta hier versteld van. Ik snap gewoon niet...’ De oude man schudde

vol ongelooft zijn hoofd. ‘Ik snap gewoon echt niet hoe je je dit in je hoofd hebt kunnen halen. Heb je enig idee welk onheil je over ons hebt uitgeroepen?’

Toen ik nog klein was, was Elroy een reus van een vent. Een legende onder zelfs de gevaarlijkste criminelen van de Derde. Langer dan de meesten, breed. Zijn rugspieren zichtbaar onder zijn bezwete hemd. Hij was een vleesgeworden orkaan. Een pilaar die uit een berg was gehouwen. Onwrikbaar. Onverwoestbaar. Ik ontdekte pas een tijdje geleden dat hij verliefd was op mijn moeder. Nadat ze was vermoord, zag ik hem beetje bij beetje verschrompelen, afsterven. Hij veranderde in een schim van zichzelf. De man die nu voor me stond, leek wel een compleet andere vent.

Zijn vereelde hand trilde terwijl hij naar het gepoetste metaal wees, dat als een zonde op de tafel tussen ons in schitterde. ‘Je gaat dit ding terugbrengen, Saeris.’

Ik lachte schamper. ‘De vergeten goden en alle vier de stormwinden weten dat ik dat mooi niet ga doen. Niet na alles wat ik heb moeten doorstaan om dit in handen te krijgen. Ik heb verdomme bijna mijn nek gebroken en...’

‘Ik breek zelf je nek als dat ding niet voor de avond weg is.’

‘Denk je nou echt dat ik gewoon naar de wachterspost ga om ze dit ding te geven?’

‘Doe niet zo belachelijk. Bij de goden, waarom doe je zo belachelijk? Beklim de muur opnieuw en gooi de handschoen in het Centrum als de Tweeling is ondergegaan. Een van die uit inteelt voortgekomen eikels zal hem vinden en direct naar de wachters terugbrengen. Die arme sukkel zal niet eens beseffen hoeveel dat rot ding waard is.’

Knarsetandend sloeg ik mijn armen over elkaar, terwijl ik er niet aan probeerde te denken dat ik mijn ribben bijzonder goed kon voelen onder de stof van mijn shirt. Mijn huid was nat van het zweet. Ik verloor vocht dat ik eigenlijk niet kon verliezen. Mijn waterrantsoen lag nog in een muur op zolder verstopt, in de Mirage – ik kon niet het risico lopen dat iemand me van mijn water zou beroven terwijl ik aan het zakkenrollen was – en het was ongelooflijk heet in de werkplaats, zoals altijd.

Ik ben ontelbare keren flauwgevallen bij de blaasbalgen. Ik had geen idee hoe Elroy hier kon overleven. Heel even gaf ik de man het respect dat hij verdiende en ik dacht na over zijn eis. En toen fantaseerde ik over hoe een koel briesje uit het zuiden zou voelen, hoe fijn het zou zijn om een volle